

prefectura, tribunalul, temnița, spitalul județean (v. ilustr.) și spitalul Gârlași, și mai multe case particulare. Prin liniile ferate orașul B. e pus în legătură directă cu orașele Ploesci, Râmnicu-Sărat și Brăila. — Originea orașului B. se poate reduce până la timpul descălecării lui Radu Negru; pe timpul lui Alexandru Basarab (1350) se găsesce existând mai mult ca târg decât ca oraș; dela aceasta epocă a mers continuu dezvoltându-se, avu să sufere însă mult în timpurile furtunoase din trecut, fiind situat în drumul tuturor năvălirilor. La 1521 îl devastă Mehmet Beg; la 1596 a fost prădat de Tătari; la 1637—39 Vasile Lupul și ginerele său Timuș, cu Tătarii, nu lăsară piatră pe piatră; Ungurii veniți în

Mareș (1494—1507), după stăruința fostului patriarh constantinopolitan Nifon, adus în țeară de numitul domn. Diecesa acestei episcopii fu compusă la început din j.-le B., Râmnicu-Sărat și Sacu, la cari se alipi mai târziu pe scurt timp și j.-l Brăila. Până la 1649, când Mateiu Basarab termină restaurarea vechiului schit Frăsinetu, prădat și ars de Vasile Lupul, episcopii de B. nu avură scaun stabil în orașul B., ci stau la Târgoviște în jurul domnului, venind la B. numai când erau chemați de împrejurări. Schitul restaurat acum în proporțiuni mai mari, devine biserică catedrală, și episcopul Serafim își așează aici stabil scaunul său. Biserica fiind slăbită în decursul timpurilor de cutremure și prădată de

Școala prim. mixtă Nr. 2 din Buzău.

ajutorul lui Mateiu Basarab, sub Ioan Kemény, prădară ce mai remase de Tătari. După încheierea păcii, Mateiu Basarab făcu tot ce putu de a întemeia orașul, și la 1649 reconstruî metocul Frăsinetu, ars de Timuș, care deveni scaunul episcopiei de B. În luptele dintre Ruși și Turci orașul fu (1806) din nou pustiiit de acești din urmă; tot în acel an Rușii stabilesc aici o puternică colonie de Bulgari, înmulțiți pe la 1828 prin o nouă colonie. Cu luarea Brăilei de către Ruși (1828), curățindu-se și B.-l de Turci, locuitorii încep a se reîntoarce la vetrele lor și orașul începe a se reconstrui și impopula. Avânt mai puternic luă dezvoltarea orașului după 1870 în urma deschiderii căilor ferate. Cf. B. Iorgulescu, Dicționar geogr. al j.-lui B., București, 1892.

[nt.]
Buzău, episcopia de B., s'a înființat de domnul Munteniei Radu V, supranumit de biserică cel

mai multe ori, fu restaurată la 1742 de episcopul Metodie, și la 1832 de episcopul Chesarie, care o împodobi în mod demn de o episcopie, ridicând în jurul ei mărețe palate: casele domnesci, seminariul, consistoriul, tipografia, locuințe pentru călugări, ș. a., așa că episcopia de B., ca local e cea dintâiu în țeară. Până la secularizare depindeau de această episcopie metocurile: Adâncata, Alunișu, Berca, Cheia (Prahova), Cislău, Cozienii, Găvanele, Găvănesci, Merei, Pârscov, Pinu, Proșca, Săsenii, Sf. Dimitrie (București), Sf. Nicolae (Focșani) și Vintilă-Vodă, ale căror averi se administrau de episcopi. Ați jurisdicțiunea episcopului de B. se extinde preste j.-le B. și Râmnicu-Sărat; eparchia de B. e împărțită în 11 parochii urb. (4 în R.-Sărat) și 197 rur. (84 în R.-Sărat), având 15 biserici în parochiile urb. și 400 în cele rur., cu un număr total de 432 preoți. În administrație episcopul e ajutat de